

Arrest

nr. 149 747 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BAERT loco advocaat S. MICHOLT, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 oktober 2009 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in als student.

1.2. Op 6 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een visum type D.

1.3. Op 7 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

1.4. Op 11 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 10 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.08.2014 werd ingediend door:*

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

3° Worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest ABW West-Vlaanderen dd. 16.06.2014 waaruit blijkt dat ze in de periode maart-mei 2014 een werkloosheidsuitkering ontving*
- verklaring dd. 24.03.2014 vanwege het OCMW te Menen waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 12.05.2010, 03.10.2011 en 24.03.2014 kwam solliciteren: uit deze verklaring blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job.*

Gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens legt de referentiepersoon een attest van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 01.04.2014 voor waaruit blijkt dat ze tijdelijk een bijkomend overlevingspensioen genoot. In het attest wordt aangegeven dat deze vergoeding na 12 al dan niet opeenvolgende maanden mogelijk wordt geschorst, tenzij ze op dat moment afstand zou doen van haar sociale uitkering (werkloosheidsvergoeding). Uit het administratieve dossier blijkt niet met zekerheid voor welke optie de referentiepersoon geopteerd heeft: de tijdelijke combinatie van beide uitkeringen, of de keuze om afstand te doen van haar sociale uitkering.

Gezien er op het attest handmatig werd bijgeschreven dat dit overlevingspensioen wordt uitgekeerd tot eind 2014, bovenop de werkloosheid, kan vermoed worden dat de referentiepersoon opteerde voor optie één, de tijdelijke combinatie van beide uitkeringen. In dat geval is het voorgelegde attest niet langer actueel. Het kan dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring indient tegen de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid vandeze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit die bewoordingen blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, *"bijlage 20"*, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182).

3.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. In haar synthesesemorie vat de verzoekende partij het middel samen en verwoordt zij een reactie op de nota met opmerkingen van de verwerende partij en dit als volgt:

"Samenvatting van het middel

Overeenkomstig art. 39/81 Vw. bestaat de mogelijkheid een synthesesemorie in te dienen. Deze memorie heeft als doel alle middelen nog eens op een rij te zetten, doch ook aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven te antwoorden op de nota van de verwerende partij (GwHof, 12 juli 2012).

Zodoende zullen de argumenten van het middel vooreerst telkens op een rij worden gezet, vervolgens zal een repliek worden geformuleerd op de argumenten van de verwerende partij.

Aan de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing "een bevel om het grondgebied te verlaten" afgeleverd (stuk 1).

*Art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt bepaald dat **desgevallend** een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd.*

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie beschikt over de keuze om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren.

Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording "desgevallend" de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing. Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Mutatis mutandis kan verwezen worden naar de arresten van de Raad van State: RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 stellende aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. De Raad meent dat ook de woorden "desgevallend" wijzen op een mogelijkheid.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: **"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat.** De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit de bestreden beslissing blijkt **geen enkele concrete motivering.** Daarnaast wordt er ook geen rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het is voor de verzoekende partij niet mogelijk te weten op welke manier en hoe hierbij rekening werd gehouden met het gezinsleven met zijn moeder en het feit dat zij hulpbehoevend is.

Gezien het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd hoewel art. 52 van het vreemdelingenbesluit duidelijk stelt dat een bevel slechts "desgevallend" wordt gegeven, zijn de artikelen 52 van het vreemdelingenbesluit en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsverplichting geschonden.

Gezien het een beslissing betreft die één en ondeelbaar is (naar analogie: RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), dient de bestreden beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN DE VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de "weigering van verblijf" een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor aflevering van dit bevel. Volgens haar diende zij niet bijkomend te motiveren waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De verwerende partij gaat echter voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die uitdrukkelijk stelt dat het woord "desgevallend" zoals vermeld in artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit wijst op een **mogelijkheid**:

"Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven."

(RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 stellende aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit).

Bijgevolg dient voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij merkt daarbij op dat het niet aan de hem is om te speculeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toepassing van een wetsbepaling waarvan er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing zou nemen op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Al zou het gaan om een gebonden bevoegdheid en al zou in dergelijk geval de motiveringsplicht "beperkt", kan in casu alleen maar worden vastgesteld dat **iedere motivering ontbreekt** zodat niet kan worden nagegaan of inderdaad toepassing is gemaakt van een gebonden bevoegdheid en op grond van

welke bepaling dit is gebeurd. In deze is dan ook de formele motiveringsplicht geschonden (RvS 23 januari 2014, nr. 226.183).

De verwijzing door de verwerende partij naar 's Raads arrest nr. X van 18 mei 2009 is dan ook niet dienstig.

Tenslotte dient ook te worden opgemerkt dat de verwerende partij voorbij gaat aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is voor de verzoekende partij onmogelijk te weten waarom de verwerende partij het noodzakelijk acht om ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het is voor de verzoekende partij niet mogelijk te weten op welke manier en hoe hierbij rekening werd gehouden met het gezinsleven met zijn moeder en het feit dat zij hulpbehoevend is.

Het middel is dan ook gegrond waardoor de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt wel vermeld in de bestreden beslissing dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar er kan niet in gelezen worden waarom de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt. Uit het gegeven dat de verzoekende partij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet *ipso facto* voort dat zij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat de verzoekende partij om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt de verzoekende partij niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3.2.3. Dit leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3. In een tweede middel beroept zij zich op de schending van de artikelen 40bis, 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 7 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2004, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

3.3.1. In haar synthesesamenvatting geeft de verzoekende partij een samenvatting van voornoemd middel weer alsook een reactie op de nota met opmerkingen van de verwerende partij en dit als volgt:

“Samenvatting van het middel

Volgens de verwerende partij zou de referentiepersoon, mevrouw F.B. (...), niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken zoals vereist door artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de door de verzoekende partij neergelegde stukken duidelijk dat mevrouw B. (...) een maandelijks netto inkomen heeft van 1.796,14 euro.

Eveneens werd bij de aanvraag van de verzoekende partij een attest voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw F.B. (...) tijdens het ontvangen van werkloosheidsuitkeringen actief naar werk heeft gezocht (stuk 13). Eveneens heeft mevrouw B. (...) in de maand mei 2014 een vakantiegeld ten bedrage van 668,64 euro ontvangen (stuk 14).

De verwerende partij negeert de voorgelegde attesten omdat zij, als referentiepersoon, niet zou bewijzen actief op zoek te zijn naar werk. Echter heeft mevrouw B. (...) er alles aangedaan een passende tewerkstelling te vinden, dit rekening houdende met haar ziekte-toestand en haar leeftijd.

Ook met het attest van de Rijksdienst voor Pensioenen (stuk 12) werd door de verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden. De verwerende partij twijfelt welke opties mevrouw B. (...) zou overwogen hebben, doch concludeert verder in de bestreden beslissing dat zij voor optie 1 heeft gekozen. Verder verwijt de verwerende partij, de verzoekende partij dat het voorgelegde attest niet langer actueel zou zijn, doch de verwerende partij hult zich in stilzwijgen en doet geen enkele moeite om bij de verzoekende partij verdere gegevens op te vragen.

Voor de maanden januari en februari 2015 ontving de moeder van de verzoekende partij vanwege de Rijksdienst voor Pensioenen een maandelijks bedrag ten bedrage van 1 197,48 euro (stuk 15).

Eveneens verwacht mevrouw F.B. (...) nog vakantiegeld van haar ex – echtgenoot. Hiervan kan de verzoekende partij echter nog geen bewijs voorleggen, omdat zijn moeder pas een attest zal ontvangen als ze het geld heeft ontvangen in mei 2015.

Ondertussen heeft mevrouw B. (...) een op 11 maart 2015 een bijkomend attest ontvangen rond haar pensioenbedrag en het vakantiegeld dat in mei 2015 zal worden gestort (stuk 20). Wanneer mevrouw B. (...) de leeftijd van 65 jaar bereikt zal het pensioenbedrag wat verhogen en zal zij 1.230,00 euro netto per maand ontvangen (stuk 20).

Zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt de verwerende partij dus dat de tewerkstelling van de referentiepersoon dient te worden afgewezen worden als “niet stabiel noch regelmatig”.

De verzoekende partij benadrukt ook de hulpbehoefte van zijn moeder. Uit tal van medische attesten (stuk 9 en stuk 10) blijkt dat de moeder van de verzoekende partij om zowel psychische als lichamelijke redenen niet meer in staat is om alleen thuis te kunnen wonen, zonder hulp van een inwonende persoon. Bijgevolg is het voor de moeder van de verzoekende partij niet mogelijk om een bijkomend inkomen uit een tewerkstelling te genereren.

De individuele omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een aanvraag van een gezinshereniging. Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd (artikel 7, 1, c) j. artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003) (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken). Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelede op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. **De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen.**

De verzoekende partij is ten laste van mevrouw B. (...). De moeder van de verzoekende partij staat in voor het onderhoud van de verzoekende partij en dat zijn rekeningen door haar betaald worden (stuk 8). De verzoekende partij heeft tijdens zijn verblijf in België nooit enige inkomsten gehad en verblijft sinds 4,5 jaar bij zijn moeder in Menen, die hem financieel onderhoudt en ten laste neemt. Ook tijdens zijn studies stond de moeder van de verzoekende partij in voor de financiële ondersteuning. Mevrouw Bouzidi heeft alles zelf bekostigd, en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Ook is het zo dat de verzoekende partij zelf er alles aan doet om te integreren en zelf op korte termijn een tewerkstelling kan bekomen. De verzoekende partij heeft immers met een gunstig resultaat Nederlandse lessen gevolgd (stuk 17). Daarnaast heeft de verzoekende partij in Algerije ook een academische graad behaald, zodat dit hem in staat zal stellen in België een tewerkstelling uit te oefenen en eigen inkomsten te genereren (stuk 18). Ook met deze mogelijkheid had de verwerende partij de plicht rekening te houden.

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een gewichtige manier **geuanceerd**.

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken), dat rekening dient gehouden te worden met **de eigen behoefte** van de gezinshereniger en zijn familie.

Mevrouw F.B. (...) en de verzoekende partij zijn formeel: de bestaansmiddelen waarover mevrouw B. (...) op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf en de verzoekende partij in zijn behoeften te voorzien. Dit blijkt bovendien uit de financiële situatie van de verzoekende partij en mevrouw B. (...) die hierboven werd uiteengezet.

Het Grondwettelijk Hof heeft recent geoordeeld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval **moet** de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet **verplicht** in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 55.2). Zie in deze zin ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: "Il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs public."

De verwerende partij verwijt de verzoekende partij geen recente gegevens te hebben voorgelegd om te kunnen oordelen over de bestaansmiddelen. Dit is echter een taak van de verwerende partij zelf. Immers, indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de betrokkene, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. In casu blijkt niet dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Meer nog, ze schuift haar verantwoordelijkheid volledig af...

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Tenslotte kan ook enerzijds niet genegeerd worden dat mevrouw B. (...) op heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt, maar anderzijds kunnen de inspanningen die de verzoekende partij zelf levert, teneinde op korte termijn een vaste tewerkstelling te bekomen, niet genegeerd worden. Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet ten laste van de openbare overheden zal vallen.

REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN DE VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat mevrouw B. (...) , als referentiepersoon, over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aangaande de verplichte behoefteanalyse, die door de verwerende partij overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren, stelt de verwerende partij hiertoe geen verplichting te hebben.

De verzoekende partij verwijst naar hetgeen die hierboven, bij de samenvatting van het tweede middel, werd uiteengezet. Uit de voorgelegde stukken, documenten, attesten betreffende het inkomen van mevrouw B. (...) blijkt duidelijk dat aan de voorwaarde van het hebben van voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is voldaan.

De verwerende partij stelt dat mevrouw B. (...) slechts drie sollicitatiegespreken heeft gehad. Opnieuw negeert de verwerende partij de ziekte-toestand van de mevrouw B. (...) en haar hulpbehoevendheid. Bezwaarlijk kan de verwerende partij voorhouden dat de hulpbehoevendheid van mevrouw B. (...) geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Uiteraard is dit gegeven wel van belang en dient dit in aanmerking genomen te worden bij de beoordeling van de voorwaarde “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

De verwerende partij stelt dat het aan de verzoekende partij is om alle gegevens betreffende de inkomsten van de referentiepersoon voor te leggen. De verwerende partij vergeet hier echter haar medewerkingsplicht en het gegeven dat zij een beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen hier in casu niet is gebeurd. Indien zij twijfels had over één van de documenten of graag actuele documenten had bekomen dan had de verwerende partij dit verder kunnen navragen en/of onderzoeken. In plaats daarvan hult zij zich in stilzwijgen en betekent zij aan de verzoekende partij onmiddellijk een negatieve beslissing.

Het nieuw voorgelegde document van de Christelijke mutualiteit dd. 11 maart 2015 toont duidelijk de informatie betreffende de inkomsten van mevrouw B. (...) aan (stuk 20).

*Aangaande de behoefteanalyse merkt de verzoekende partij op dat het niet aan hem is om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse **een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet duidelijk bij de verwerende partij ligt**. De verzoekende verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 juni 2014 in de zaak nr. 146 205 (stuk 19).*

Eveneens verliest de verwerende partij uit het oog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Hierbij dient de verwerende partij alle gegevens in aanmerking te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Immers, de verwerende partij verwijt de verzoekende partij geen recente gegevens te hebben voorgelegd om te kunnen oordelen over de bestaansmiddelen. Dit is echter een taak van de verwerende partij zelf. Immers, indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de betrokkene, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. In casu blijkt niet dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Meer nog, ze schuift haar verantwoordelijkheid volledig af...

De hierboven vermelde wetsbepalingen werden dan ook geschonden waardoor het tweede middel gegrond dient te worden verklaard. De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.3.2. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.6. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingstukken. De aanvraag van 11 augustus 2014 was gestaafd door middel van een geboorteakte. Daarnaast werden een attest van

het OCMW, een kopie van het paspoort, een bewijs van inkomsten van de referentiepersoon (middels een brief met datum 1 april 2014 betreffende de cumul van overlevingspensioen en sociale uitkeringen en een verklaring en een attest betreffende haar werkloosheidsuitkering, beide op datum van 16 juni 2014), een kopie van de aankoopakte van een huis, bewijs van ziekteverzekering, bewijzen van financiële steun alsook attesten onvermogen in het land van herkomst. Daarnaast legt de verzoekende partij nog een doktersbriefje voor betreffende de gezondheidstoestand van haar moeder, de Belgische onderdane op datum van 20 juni 2014. In de bijlage 19ter wordt de betrokkene verzocht om binnen de drie maanden een verlengd paspoort en extra bewijzen van de financiële steun voor te leggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voormelde stukken overmaakte op 20 augustus 2014.

3.3.8. De verzoekende partij wijst op de door haar voorgelegde stukken en de daarin vervatte informatie en meent dat de verwerende partij de attesten negeert omdat de Belgische onderdane niet actief zou zoeken naar werk.

De verwerende partij stelt inderdaad dat op grond van artikel 40ter, gelet op het gebrek aan bewijs van het actief zoeken naar werk, de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan genomen worden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Met de loutere stelling dat zij er alles aan gedaan heeft om een passende tewerkstelling te vinden dit rekening houdende met haar ziekte-toestand en haar leeftijd, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op foutieve wijze of kennelijk onredelijk oordeelde dat uit de verklaring van 24 maart 2014 dat de verzoekende partij solliciteerde op 12 mei 2010, 3 oktober 2011 en 24 maart 2014 niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar een job. De verzoekende partij betwist niet dat uit de verklaring blijkt dat zij op voornoemde drie data solliciteerde noch dat zij enkel op deze data gesolliciteerd zou hebben. Gelet op het feit dat aldus uit de door de verzoekende partij voorgelegde informatie betreffende de referentiepersoon blijkt dat laatstgenoemde driemaal solliciteerde gedurende een periode van vier jaar, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor te oordelen dat niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job. Waar de verzoekende partij verwijst naar de gezondheidstoestand en de leeftijd van de referentiepersoon en lijkt te menen dat de verzoekende partij deze elementen in rekening diende te nemen bij het beoordelen van het actief zoeken naar werk, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen stukken heeft voorgelegd waaruit zou dienen te blijken dat de verzoekende partij omwille van haar leeftijd of haar gezondheidstoestand verhinderd was te werken, te solliciteren of een passende tewerkstelling te vinden, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In zoverre de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift stelt dat uit de door haar voorgelegde stukken bij het verzoekschrift blijkt dat haar moeder om zowel psychische als lichamelijke redenen niet meer in staat is alleen thuis te wonen zonder hulp van een inwonende persoon en het bijgevolg voor haar moeder onmogelijk is om uit een tewerkstelling inkomen te genereren, wijst de Raad erop dat enkel stuk 10, het doktersbriefje van 20 juni 2014 bijgevoegd werd aan de aanvraag, zodat het de verwerende partij enkel mogelijk was met dit document rekening te houden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het incorrect of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om bij het beoordelen van het actief zoeken naar werk (de mogelijkheid een inkomen te genereren) geen rekening te houden met een vaststelling van een arts die enkel vermeldt dat de referentiepersoon hulpbehoevend is in haar woonsituatie, doch zich geenszins uitspreekt over haar mogelijkheden tot werken en solliciteren, noch over haar kansen een passende werkbetrekking te vinden.

3.3.9. De verzoekende partij stelt dat ook met het attest van de Rijksdienst voor Pensioenen geen rekening werd gehouden, dat de verwerende partij twijfelt welke optie de referentiepersoon heeft overwogen doch concludeert dat zij voor de eerste optie heeft gekozen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met voorgaand betoog niet weerlegt noch ontkracht dat de Belgische referentiepersoon gekozen heeft voor de eerste optie vermeld in het attest van de Rijksdienst voor Pensioenen. Overigens komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor, gelet op de manuele aanvullingen in de geschreven tekst betreffende de eerste optie waaruit een cumul volgt tussen het overlevingspensioen en de werkloosheidsuitkering, te besluiten dat de referentiepersoon voor de eerste optie koos.

De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij haar verwijt dat het voorgelegde attest (van de Rijksdienst voor Pensioenen) niet langer actueel zou zijn, doch weerlegt deze vaststelling niet. Zij is enkel van mening dat de verwerende partij zich in stilzwijgen hult en geen enkele moeite doet om

bij haar verdere gegevens op te vragen. De verzoekende partij verwijst naar informatie van januari, februari en maart 2015 betreffende de inkomsten van de referentiepersoon en naar het feit dat de referentiepersoon nog vakantiegeld van haar ex-echtgenoot verwacht, en stelt dat de verwerende partij zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt dat de tewerkstelling (lees: bestaansmiddelen) van de referentiepersoon dient te worden afgewezen als niet stabiel noch regelmatig. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar medewerkingsplicht vergeet en het gegeven dat zij een beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding, dat indien de verwerende partij twijfels had over één van de documenten of graag actuele documenten had bekomen, zij dit had kunnen navragen en/of onderzoeken.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief niet blijkt dat de verzoekende partij stukken overmaakte waaruit bleek dat de referentiepersoon na eind 2014 inkomsten genereerde uit een overlevingspensioen. De Raad wijst erop dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan, zoals blijkt uit onderhavig arrest, dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat niet afdoende blijkt dat heden de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De Raad stelt nog vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift bewijzen van inkomen op naam van de referentiepersoon bijvoegt. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

Voorts wijst de Raad er op dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 23 juli 2014 die door haar werd ondertekend. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij op 10 februari 2015 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde haar de beslissing inzake de voorliggende aanvraag te betekenen. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon, na eind 2014 niet langer actueel waren.

Te dezen blijkt dat uit de voorgelegde bewijzen geenszins kan vastgesteld worden wat de aard van de inkomsten van de referentiepersoon zullen zijn na eind 2014 (werkloosheidsuitkering of overlevingspensioen). Dit wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Voorts dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zelf stukken voorlegde ter staving van haar verblijfsaanvraag die erop wezen dat de door haar aangetoonde inkomenssituatie van de referentiepersoon enkel geldig was tot eind 2014.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar moeder, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

3.3.10. In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening kan gehouden worden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert maar wel met deze waarover de Belgische onderdaan beschikt, dat de verwerende partij hierbij alle gegevens in aanmerking moet nemen, hetgeen *in casu* niet gebeurd is, maakt zij niet aannemelijk met welke inkomsten waarover de Belgische onderdaan 'beschikt', naast de door haar voorgelegde stukken met betrekking tot de werkloosheidsuitkering en het overlevingspensioen, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Voor zover zij in het licht van voorgaande (in aanmerking nemen van alle inkomsten waarover de Belgische onderdaan 'beschikt') meent dat de verwerende partij recente gegevens diende op te vragen in het kader van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, doch dat niet blijkt dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid inlichtingen te vragen, wijst de Raad naar wat dienaangaande uiteengezet wordt in punt 3.3.12.

3.3.11. In zoverre de verzoekende partij meent dat de individuele omstandigheden in rekening moeten gebracht worden bij de beoordeling van de aanvraag verwijzend naar artikel 7, 1, c) *iuncto* artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG en meent dat dit *in casu* niet gebeurd is alsook in dit kader verwijst naar het feit dat zij ten laste is van haar moeder, dat laatstgenoemde instaat voor haar onderhoud en haar rekeningen betaalt, dat zij tijdens haar verblijf in België nooit enige inkomsten heeft gehad en sinds 4,5 jaar bij haar moeder verblijft die haar financieel onderhoudt en ten laste neemt, ook tijdens haar studies, dat haar moeder alles heeft bekostigd zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, alsook naar het feit dat zij er zelf alles aan doet om te integreren en zelf op korte termijn een tewerkstelling kan bekomen, dat zij met gunstig resultaat Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij in Algerije ook een academische graad heeft behaald zodat dit haar ook in België in staat zal stellen een tewerkstelling uit te oefenen en eigen inkomsten te genereren, dat de verwerende partij de plicht had met deze mogelijkheid rekening te houden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG en artikel 7 en 17 ervan. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is.

In zoverre de verzoekende partij met het verwijzen naar de individuele omstandigheden en de stelling dat de verwerende partij zich niet mag beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen, een schending van een van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen zou willen aantonen, merkt de Raad in dit verband evenwel op dat het de verzoekende partij zelf is die een aanvraag richtte tot het bestuur dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de verwerende partij in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden er zich niet toe kon beperken de hierin vervatte wettelijke voorwaarden te toetsen. De verzoekende partij was hierbij ook in de mogelijkheid om alle gegevens en/of stukken voor te leggen die haar situatie kenmerken. Het gegeven dat zij ten laste is van haar moeder, dat laatstgenoemde instaat voor haar onderhoud en haar rekeningen betaalt, dat zij tijdens haar verblijf in België nooit enige inkomsten heeft gehad en sinds 4,5 jaar bij haar moeder verblijft die haar financieel onderhoudt en ten laste neemt, ook tijdens haar studies, dat haar moeder alles heeft bekostigd zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, alsook dat zij er zelf alles aan doet om te integreren en zelf op korte termijn een tewerkstelling kan bekomen, dat zij met gunstig

resultaat Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij in Algerije ook een academische graad heeft behaald zodat dit haar ook in België in staat zal stellen een tewerkstelling uit te oefenen en eigen inkomsten te genereren, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat een van de wettelijke voorwaarden opdat de verzoekende partij op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg niet is vervuld en vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

3.3.12. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet mee in rekening kunnen worden gebracht overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad stelt vast dat de inkomsten uit de werkloosheidsuitkering niet in rekening kunnen worden gebracht bij het beoordelen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen daar geen afdoend bewijs voorligt van het actief zoeken naar werk. Voorts blijkt ook dat het overlevingspensioen niet in rekening kan worden gebracht bij voormelde beoordeling daar het voorgelegde attest niet actueel is gelet op de uitdrukkelijke vermelding op voormeld attest dat het erin berekende overlevingspensioen slechts tot eind 2014 wordt uitbetaald bovenop de werkloosheidsuitkering.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van de (actuele) stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op. Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend te contacteren om haar onkosten/specifieke behoeften op te vragen of te horen.

3.3.13. Het gegeven dat de verzoekende partij oordeelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zij dient immers het bewijs te leveren van de bestaansmiddelen zoals vereist door de wetgever. Het volstaat hierbij niet het bewijs te leveren dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon niet ten laste zijn van het sociale bijstandstelsel.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het heden beschikken door de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen alsook naar haar eigen inspanningen teneinde een vaste tewerkstelling te bekomen, stelt de Raad nog vast dat de bewijzen waarnaar de verzoekende partij lijkt te verwijzen (de bestaansmiddelen van januari en februari 2015 alsook haar Nederlandse lessen en haar academische graad in Algerije) niet werden voorgelegd ter staving van haar aanvraag. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf.* bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.3.14. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40bis, 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.15. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.16. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*het beginsel van behoorlijk*”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.3.17. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 17 van de Richtlijn 2003/6/EG van 22 september 2003, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.4.1. In haar synthesesamenvatting geeft de verzoekende partij een samenvatting van voornoemd middel weer alsook een reactie op de nota met opmerkingen van de verwerende partij en dit als volgt:

“Samenvatting van het middel

Het derdemiddel is onder meer gesteund op een schending van art. 8 EVRM. en art. 22 van de grondwet, namelijk het respect voor het gezins- en familieleven.

In casu blijkt dat de verzoekende partij zijn moeder nodig heeft, maar dat ook de mevrouw B. (...) haar meerderjarige zoon niet kan missen. De moeder van de verzoekende partij is, gelet op haar medische toestand, echter niet in staat alleen te overleven en is afhankelijk van haar zoon (stuk 9 en stuk 10). Dit zijn allemaal gegevens waar de verwerende partij kennis van heeft.

*Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. **De huidige inmenging is niet verantwoord.***

*Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het **familiaal leven** van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).*

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, ‘Droit international et européen des droits de l’homme’, Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met zijn moeder, mevrouw Bouzidi, wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien hun de rechten

om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins – en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. De verzoekende partij heeft hier in België, samen met zijn moeder, zijn toekomst.

Bovendien wordt ook aan aanvaard dat mevrouw B. (...) niet zomaar elders kan gaan wonen. Mevrouw B. (...) beschikt over de Belgische nationaliteit waardoor enkel in België een gezinsleven mogelijk is.

REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN DE VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij toont in haar nota met opmerkingen te meer aan dat zij de feitelijke situatie heeft miskend. Zij stelt dat zij nog zijn aangetoond dat er een band van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en diens moeder zou bestaan die onder de beschermings sfeer van artikel 8 E.V.R.M. valt.

De verzoekende partij heeft dienaangaande alle bewijzen voorgelegd. De moeder van de verzoekende partij is hulpbehoevend en rekt op de steun van haar zoon. Uit tal van medische attesten blijkt de medische problematiek van de moeder van de verzoekende partij (stuk 9). Uit het attest dd. 20 juni 2014 van Dr. G.C. (...) uit Menen blijkt dat de moeder van de verzoekende partij om zowel psychische als lichamelijke redenen niet meer in staat is om alleen thuis te kunnen wonen, zonder hulp van een inwonende persoon (stuk 10). Thans is de verzoekende partij reeds vele jaren de persoon die bij zijn moeder inwoont en haar helpt.

Maar ook omgekeerd bestaat de situatie van afhankelijkheid. De verzoekende partij is sinds lange tijd ten laste van zijn moeder. De moeder van de verzoekende partij staat in voor het onderhoud van de verzoekende partij en dat zijn rekeningen door haar betaald worden (stuk 8). De verzoekende partij heeft tijdens zijn verblijf in België nooit enige inkomsten gehad en verblijft sinds 4,5 jaar bij zijn moeder in Menen, die hem financieel onderhoudt en ten laste neemt. Ook tijdens zijn studies stond de moeder van de verzoekende partij in voor de financiële ondersteuning.

De verwerende partij gaat er ook foutief van uit dat art. 8 EVRM enkel speelt als het over een verlenging van verblijf gaat en niet wanneer het over een eerste toelating tot het grondgebied gaat. Het respect voor art. 8 EVRM speelt altijd, op de staat rusten immers niet enkel negatieve verplichtingen maar ook positieve verplichtingen. Het respect voor art. 8 EVRM speelt evenzeer bij een eerste toelating, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in die zin beslist in het arrest Sen (Sen t. Nederland, 21 december 2001, nr. 31465/96).

Tot slot meent de verwerende partij dat de verzoekende partij niet zou hebben aangetoond dat het gezinsleven niet elders kan geleden worden. Evenwel werd dit meermaals aangetoond. Mevrouw B. (...) beschikt over de Belgische nationaliteit en heeft hier een verblijfstitel en nergens anders. Er kan van mevrouw B. (...) niet verwacht worden dat zij dit zou opgeven voor een onzekere situatie in Algerije. Eveneens in het arrest Sen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gewezen op de geldige verblijfstitel als obstakel het gezinsleven elders uit te bouwen alsook op de integratie en het leven dat reeds werd opgebouwd die een verblijf elders in de weg staan."

3.4.2. In zoverre de verzoekende partij dit middel richt tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de eventuele gegrondheid van het derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden (zie punt 3.2.3.), zodat het derde middel, in zoverre gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, niet verder dient te worden besproken.

3.4.3. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, stelt de Raad vast dat voormelde beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

Daarenboven wijst de Raad erop dat inzake immigratie de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt aan artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en dat uit deze verdragsbepaling geen recht op verblijf voor de verzoekende partij kan worden afgeleid, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet weerhouden worden.

3.4.4. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG en artikel 17 ervan. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is.

3.4.5. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen”* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig *“beginsel van behoorlijk bestuur”* kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.4.6. Het derde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5. De verzoekende partij heeft ten aanzien van de component van de bestreden beslissing betreffende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2015 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER